

Szarvasi a Mont Blanc-on

Szeptember első napjaiban négy társával feljutott a Mont Blanc csúcsára Krajcsovicz Pál. A szarvasi születésű csúcs-hódító 1965-ben született, középiskolai tanulmányait a Vajda Péter Gimnáziumban végezte és két évet járt a főiskolára. Ezután került Szegedre a SZOTE Gyógyszerésztudományi Karára. Jelenleg Hódmezővásárhelyen él feleségével és három gyermekével, gyógyszerészként dolgozik, de a mai napig szarvasinak tartja magát. Családjához gyakran visszajár és mivel a kajak-kenu vízitelepen nőtt fel – hosszú évekig kenuzott – így a csónakházban is sűrűn megfordul. Rövid beszámolót kértünk tőle a kalandos vállalkozásról.

Hosszú évek óta a hegyek szerelmese vagyok. Első komolyabb túrámat a Fogarasi havasokban tettem, 23 évvel ezelőtt. Ide még elkísért Pekár Tibor barátom, akivel azóta is remek kapcsolatom van, de a hegyek közé sajnos már nem együtt járunk.

Erdély hegyei, de elsősorban a Hargita vadregényes tájai voltak az utóbbi évek fő célpontjai. De sokat sítúrázom a Biharban, a Tátrában, vagy az Alpokban is.

A Mont Blanc túra gondolata egy évvel ezelőtt merült fel. Azóta tudatosan készültem rá. Az Alföld közepén csak a futás jöhet szóba, de az idei nyáron többször voltam az Alpok gleccserein, hiszen ezek a felszínek és magasságok hasonlítanak leginkább a Mont Blanc-ra.

Végül szeptember 6-án felvirradt a nagy nap és elindulhattunk Chamonix-ba. Hétfőn hajnalban érkezünk, akkor már nem keresgélünk kempinget, hanem az erdőben terítettük le matracainkat és aludtunk egy keveset a szabad ég alatt.

Reggel gyors tájékozódás, elsősorban az időjárásról, illetve a menedékházak telítettségéről.

Délután már a Tramway de Mont Blanc fogaskerekével robogtunk egészen 2200m magasságig. Ez az út még erdőben, könnyű terepen vezet, de elég hosszú, így nem akartuk az időt gyaloglással eltölteni. Ezért mentünk a gyorsabb fogaskerekével.

A végállomástól már a növényhatár felett, gleccserek között vezet az út. Három óra múlva értük el esti szálláshelyünket. A Tete Rousse menedékház zsúfolásig megtelt, de az ebédlőben még volt hely. Én az asztal alatt, egyik társam az asztalon aludt és a többieknek is hasonlóan jó hely jutott, pottom 22 Euróért!

A várható jó idő miatt este úgy döntöttünk, hogy nagyot vállalunk és egy nap alatt két napnyi távot teszünk meg a „klasszikus francia” úton.

Az aklimatizáció hiánya is ezt indokolta, hiszen legalább két napot illik eltölteni Chamonix-ban azzal, hogy le-föl mozog az ember a hegyen. Minél magasabbra fel és minél alacsonyabbra vissza. Ez az aklimatizáció lényege. Így védhető ki minden hegymászó rémálma, a hegyibetegség.

De van az ún. alpesi stílus, amikor az ember „felrohan” a hegyre, nem adva időt a hegyibetegség kialakulásának.

Nos, mi alföldi gyerekek lévén, ez utóbbit választottuk.

És szerencsére igazunk lett.

Reggel négykor keltünk, ötkor már úton voltunk. Fejlámpánk fényénél másztunk a Tete Rousse házat a Gouter házzal összekötő sziklafalon. Ez az út legtechnikásabb része. Nem kell nagyon mellélépni, hogy az ember könnyen 1000m-t ereszkedjen, közel szabadesésben!

Szerencsére nem történt baj! Három óra múlva már a Gouter házban reggeliztünk, 3800m-en.

Rövid pihenő és kilenc órakor elindultunk a csúcs felé. Innen már kötelező a

hágóvas, a jégcsákány és a kötél, hiszen gleccseren járunk.

Ragyogó napsütésben haladtunk a határozottan emelkedő úton. Néhány óra gyaloglás után feltűnik a mély kék ég előtt a hófödte csúcs. Már látni, de még bizonytalan messze van!

Nagyon fárasztó, hosszú menetelés a meredek gleccseren. Csak ezt kell teljesíteni, ha valaki az Alpok legmagasabb pontján szeretne állni.

Egyre magasabbra

Délután kettőkor érkezünk a csúcsra. Ragyogó napsütés, pazar kilátás. Egyedül az erős szél volt kissé zavaró, de ott fenn, ilyen apróságokkal nem törődik az ember.

Zihálva, remegő lábakkal és kellő megfontossággal álltunk ott. Rövid szusszanás után következtek a kötelező szertartások. Csúcs-fotó, csúcs-csoki és az elmaradhatatlan csúcs-szarvasi szilvapálinka. Ez utóbbi minden ésszerűséget mellőzve, elmaradt!

Közel fél órát töltöttünk a csúcson és következett a sokkal megerőltetőbb ereszkedés. De szerencsénkre az idő kitartott és a lenyugvó napot tisztán látva érkezünk a felső menedékházba, este fél hatkor.

Ami a zsákunkban volt, mindent fölfaltunk és következett a kötelező lefekvés, este nyolc(!) órakor.

Érthető a dolog, hiszen az első csapatok hajnal egykor már készülődni kezdtek a csúcsra. Mi azért kényelmesebbre fogtuk és tovább aludtunk. Ennivalónk már nem volt, viszont egy igen nehéz szakasz várt még ránk, ezért nem sajnáltunk egy laza omlettre és egy teára 3000 Ft-ot költeni. Hiába, ide mindent helikopterrel hoznak fel és visznek le!

A további ereszkedésünk is szerencsésen zajlott, így kisebb nagyobb pihenőkkel délutánra értük el a vonat végállomását. Innentől befejezettnek tekintettük a túrát, hiszen nem várt más ránk, csak közel húsz órás utazás.

Hálát kell adjak az Istennek, hogy ilyen szép időben, egy ilyen jó csapattal feljuthattam oda, ahova bár sokan feljutnak, de többen csak felnéznek rá...

Krajcsovicz Pál

Csúcsfotó

SZARVAS ÉS VIDÉKE Önkormányzati Hetilap Engedélyszám: HU ISSN 0238-1435 Megjelenik minden csütörtökön.

Felelős szerkesztő: TATAI László. Munkatársak: KESERŰ Zsuzsa, dr. KUTAS FERENC. Kéziratokat nem örzünk meg és nem küldünk vissza.

Szerkesztőség: Városháza 5540. SZARVAS, Szabadság u. 25-27. Szerkesztőségi fogadóóra: Kedd 9-12 óráig, Péntek 9-12 óráig. Telefon: 70/421-7245

E-mail: szvid@szarvas.hu Kiadja: SZARVAS VÁROS ÖNKORMÁNYZATA FELELŐS KIADÓ: DR. MELIS JÁNOS

Előfizethető SZARVAS BELTERÜLETÉN FÉLÉVRE 2730 Ft-ÉRT, egy ÉVRE 5460 Ft-ÉRT, MÁS HELYEKEN POSTAKÖLTSÉG TÉRÍTÉSSEL KIEGÉSZÍTVE.

9770238143503 09038